

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Fiți cu luare-aminte, copii care-Mi sunteți porți de intrare în Ierusalim! Lăsați puterea Mea în voi, că voi sunteți neputincioși și mici pentru greul Meu de peste voi. Ascultați cu înțelepciune și dați-Mi putere să vă întăresc, căci sunteți înțelepți și știți ce vă spun prin ceea ce vă spun. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, vă ating și vă iau neputința și vă întăresc înțelepciunea și trupul ei, căci voi sunteți templul Duhului Sfânt, locaș al înțelepciunii cea de sus. Tot ce stă împotriva Mea și a voastră pentru cuvântul Meu care se așează azi în cartea lui cu voi, să se liniștească, să se dea în lături, iar voi să vă lăsați în voia Mea, căci pot Eu. Amin, amin, amin.

O, câtă putere aveam Eu în apostolul Meu Pavel! Iar el spunea: *«Când sunt slab, atunci sunt cu putere, atunci poate Domnul»*. O, cât de mult pot Eu lucra în cel ce se lasă sub puterea Mea în vremea neputințelor lui căutând la Mine ca să-l înviorez, așa cum David în slăbiciunile lui căuta și spunea: *«Căutat-am pe Domnul, așteptând să mă mântuiască de puținătatea sufletului și de vifor»*. Amin.

Lucrarea Mea este omul, poporul Meu. Lucrarea Mea este să-l duc pe om înapoi la Tatăl. Nu pot să fac această lucrare fără ajutor de la om, poporul Meu. O, te-am rugat mult, și mereu cu lacrimi te-am rugat să ai tu grijă mare de coborârea Mea cuvânt pe pământ și să Mă ajuți, căci Eu ți-am spus ție că nu Eu, ci omul trebuie să vină. Pe om îl așteaptă toată făptura, nu pe Mine, căci Eu sunt, dar omul nu este. O, nu vrea omul să învețe să fie, să ia de la Mine viață și s-o pună peste el omul și să creadă că poate să facă voia Mea. Nimic nu-i este cu neputință omului dacă el vrea să creadă că Eu pot. Pot, dar nu fără om. Pot tot ce am de putut, dar prin om cu credință fără de măsură, și tot așa și umilința lui.

Eu pe om pentru Mine l-am făcut. L-am făcut și i-am dat viață, și apoi i-am spus s-o lucreze și s-o păzească, și ca să Mă pot odihni cu iubirea Mea în om, în casa Mea, poporul Meu. I-am spus, când l-am făcut, să aibă viață cu ascultare, că asta înseamnă să Mă iubească omul pe Mine; pe Mine și nu pe sine. O, cine să-i spună omului ce înseamnă Dumnezeu, ce înseamnă omul, ce înseamnă Dumnezeu cu omul și omul cu Dumnezeu? Cine să-i spună omului? Eu îi spun, Eu, căci sunt Cuvântul, dar nici aceasta nu a voit omul să înțeleagă îndeajuns ca să Mă lase pe Mine și nu pe el cuvântul. Și pentru că n-a voit să știe și să lucreze așa, i-am spus apoi: *«Din cuvintele tale, omule, vei fi mântuit sau osândit, căci fiecare va da seama de toate câte sunt înăuntrul și în afara sa»*.

I-am dat omului viață după ce l-am făcut. Am deschis gura și am suflat peste el, și el a luat viață, a luat suflet, și i-am spus să lucreze și să păzească viața pe care i-am dat-o și să asculte așa cum i-am spus. El însă de la început a luat în sine duhul neascultării, potrivnicul lui Dumnezeu, și apoi omul nu a mai putut să Mă iubească pe Mine, nu și-a mai lucrat, nu și-a mai păstrat viața. Eu i-am dat viață și i-am dat-o să fie frumoasă și să asculte voia Mea și să Mă iubească, fiindcă Eu nu de altceva l-am făcut.

O, omule, durerea Mea! Dacă Eu îți dau viață atunci când tu te naști din om din voia omului, tu ar fi atunci să crești, și apoi să Mă cunoști prin fapte și să cauți să ascuți de cineva care știe de la Dumnezeu ce este viața, de unde vine ea, ce face ea, ce face casa ei, și apoi să te faci ascultător de Cel ce dă viață, că așa înseamnă iubirea Mea în tine, omule fără știință din cer. Ferice celui ce, auzindu-Mă, se deschide și își câștigă viața, căci viața omului este pierdută încă de pe când el a făcut pasul neascultării cu gândul și cu cuvântul lui, și apoi cu fapta lui.

O, e mare taină cuvântul lui Dumnezeu care spune că a făcut lucrul Său bărbat și femeie și l-a numit om, și l-a numit viață. O, s-a despărțit omul de fericirea Mea în el și de fericirea lui în Mine. Eu eram fericirea lui, iar el era fericirea Mea, și apoi el n-a mai ascultat de cuvântul cel pentru viață ca să și-o lucreze și ca să și-o păzească și ca să aibă Dumnezeu Făcătorul unde să-și plece capul Său spre odihna Sa. Nici omul nu mai are odihnă și nici Dumnezeu, căci s-a stricat odihna cea de la început a lui Dumnezeu și a omului, iar Eu cu mare greu caut să găsesc om cu supunere pentru porunca vieții, căci ea este ascultarea pe care omul a călcat-o, și apoi a murit în el viața, și s-a hrănit din greu și cu sudoare din roadele pământului din care a fost făcut, și nu s-a mai odihnit de atunci, căci omul odihnit este cel ce nu calcă porunca vieții și lucrarea ei.

Am strigat cu lacrimi în mijlocul tău, poporul Meu, și am spus că Mi-e dor de om frumos după chipul și asemănarea Mea, căci Eu iubesc ascultarea de Tatăl și cred în El și nu în Mine dacă Îi stau supus. O, unde să-Mi găsesc odihna? Unde să-Mi găsesc om frumos, om pe care să-l facă Dumnezeu, și apoi să-i dea viață, și el s-o lucreze și s-o păzească apoi, ca să fie el după chipul și asemănarea Mea precum Eu sunt ca Tatăl? O, nu se mai întoarce omul la Dumnezeu ca să-I dea Lui viața sa! Se iubește pe sine omul, dă să-și aibă grijă de zile, și el este în întuneric, bietul de el, căci cine nu-L iubește pe Dumnezeu, și apoi pe fratele său, acela este în întuneric. Vai celui ce trăiește după mintea sa, după priceperea sa, că acela se îngâmă, iar aceasta înseamnă moarte. S-a deprins omul cu blestemul cel pentru neascultare și pentru care Eu i-am spus: *«Prin sudoarea frunții tale îți vei rostui viața»*.

O, cel ce nu-L iubește pe Dumnezeu cu toată ființa lui, neoprindu-și din ea pentru moarte, pentru sinele lui care este moartea din om, acela își vede goliciunea și și-o iubește, așa cum Adam și-a iubit-o după ce s-a văzut gol, și apoi s-a despărțit de Dumnezeu și s-a iubit pe sine, căci s-a văzut și i-a plăcut de el după ce a luat știință și s-a văzut apoi. A lepădat omul ascultarea de Dumnezeii și apoi a murit, căci s-a văzut gol și a dat să se ascundă, căci era greșit, era căzut în sine, și când omul pățește așa, atunci se ascunde.

O, își dă omul prețuire așa greșit cum e, așa gol cum e. S-a uitat omul la propria lui goliciune și s-a iubit pe sine și M-a îndepărtat pe Mine, și de atunci el se luptă să-și lucreze și să-și păzească el viața, pe cea de sine, pe cea de la sine. O, cum să-l fac pe om să creadă în Mine și nu în sine? Să-l fac pe om din carnea și din sângele lui, cum să fac să-l fac și să-l am al Meu? O, câtă jale pe Mine, Făcătorul omului! Am luat asupra Mea toate păcatele omului de pe pământ, toate, până ce am fost socotit cel din urmă între oameni, cel mai păcătos între pământ și cer, Eu, Cel fără de păcat. M-am lăsat apoi chinuit și sub mare durere de la om, și apoi M-am așezat pe cruce după voia omului, ca să trec prin moarte și să Mă duc la Tatăl cu prețul vieții omului, cu viața Mea pe cruce, ca să i-o dau omului de viață prin cruce, căci Mi-am pus-o pe cruce ca iarăși s-o iau, fiindcă sunt Stăpânul vieții, sunt Omul Care plânge după om, luând asupra Mea toată vina omului, căci așa am știut Eu să plâng după om, crezând în Tatăl, Care M-a trimis să împlinesc pe pământ plata vieții omului care și-a pierdut viața prin rodul neascultării lui cea pentru lucrul și paza vieții lui cea de veci, din ființa Mea pusă în el de viață fără de suspin, fără de sfârșit.

Mă doare cu mare zdrobire omul semeț care nu se mai vindecă de semeția lui cea cu greșală, căci cel ce greșeste se semețește apoi, și altfel el nu poate să-și trăiască viața lui. O, cu cine să Mă vindec de durerea Mea de la omul cel atât de mare față de Mine, căci Eu Mi-am așezat viața pe cruce pentru ca să-i dau omului înviere și iubire și umilință apoi, iar fără acestea două omul nu are viață, căci viața are în ea umilința care îl face pe om chip al Meu.

Eu pe om pentru Mine l-am făcut, poporul Meu; nu pentru el l-am făcut, dar cine să-i mai spună? Eu îi spun, Eu, căci sunt Cuvântul. Nu să se ascundă de Mine după sine, nu pentru aceasta l-am făcut pe om. Nu să se ascundă după Mine l-am făcut, căci el, după ce el a greșit prin neascultare, a dat vina pe Mine, nu pe sine, și Mi-a spus: *«Femeia pe care mi-ai dat-o, aceea m-a îndemnat, iar eu am mâncat»*.

O, e mare taină cuvântul Meu care spune că a făcut Dumnezeu lucrul Său bărbat și femeie și l-a numit om, și l-a numit viață! Acum două mii de ani am despecetluit această taină, și cu ascultare de Tatăl M-am făcut Om fără de păcat, căci mama Mea Fecioara Mi-a dat locaș trupul său cel de carne și din ea Mi-am luat viața Mea cea de la Tatăl pusă în ea și i-am arătat omului taina vieții, taina ascultării, taina nesticăciunii, rodul credinței sfinte în cei ce au crezut că viața este de la Dumnezeu și prin cuvânt se naște și se numește om apoi, și se numește locaș al vieții omul. Amin.

O, copii cu durere în voi! Am stat în voi, am stat în porți ca să întăresc venirea Mea prin porți, căci Eu așa lucrez, și fără orânduiala Tatălui nimic nu fac. Acum, copii ai îmbrățișării Mele, credeți și împliniți tot ce prin credință și cu credință cereți pentru lucrul Meu cu voi peste pământ, căci viața voastră este Dumnezeu, și fericit sunt de la voi, de la cei fericiți prin suferința care mereu îl naște din ea pe cel ce își lucrează și își păzește în el viața Mea, viața cea cu ascultare de Dumnezeu, viața cea care umblă în lumină și luminând pe pământ din Dumnezeu, izvorul luminii, izvorul vieții, fiilor. Amin, amin, amin.

07/20-03-2005